ENDERROCK
LA MÚSICA DE LA TEVA GENERACIÓ

Enderrock | Helena Morén Alegret | Actualitzat el 06/11/2018 a les 21:00

Adrià Puntí: «El meu pare estimava la feina, però també tenia els seus punts d'humor»

L'artista ens parla del disc 'Enriu-te'n fins que el cor et digui prou', que només es pot aconseguir als seus concerts, i del moment artístic que transita aquests dies

Adrià Puntí | Gemma Martz

La trajectòria d'**Adrià Puntí** segueix la seva singladura des d'aquest estiu amb el disc *Enriu-te'n fins que el cor et digui prou* (autoeditat, 2018), que completa la trilogia que havia obert amb el llibre i DVD en directe *Incompletament Puntí: un cor emigrant* (autoeditat, 2013) i que va tancar amb el disc *La clau de girar el taller* i el llibre *L'enclusa i un cop de mall* (Satélite K, 2015). Ara, Josep **Puntí** explica que la lectura d'aquesta ?enclusa' era òbvia: "El cementiri i la mort".

Ell considera que la segona part de la trilogia que dedica al seu pare i que havia quedat sense arrodonir és aquest disc que només ha distribuït en algun concert estiuenc. Tal com explica el músic de Salt, "el meu pare intentava ser noble, just i bona persona, però també tenia els seus punts d'humor i d'enriure's de les coses, sobretot a la sobretaula. Ara em tocava retratar aquesta part, perquè no tot han de ser plors".

Enriu-te'n fins que el cor et digui prou és el títol del disc: "L'agafo com a obra simfònica, per parts, no són cançons. Aquesta no és una proposta artística convencional, per alguna cosa no hi és Satélite K encara, tot i que estem parlant de com ho fem. Jo intento ser coherent amb la meva proposta. Segueixo rodant la meva pel·lícula *Viatge d'un savi vilatrista cap enlloc*".

La nebulosa artística va fent el seu camí dins el projecte de l'eterna pel·lícula: "També n'estic fent la banda sonora, vaig fent... És una bogeria meva, però és que si no tingués reptes per fer, malament... Soc un *currante*, no paro". Però també puntualitza: "Estimo molt la música i l'art, però també m'estimo molt els de casa".

Enriu-te'n fins que el cor et digui prou sembla que és conseqüència de la mort del seu pare: "No tinc ni idea de com acabar l'obra que vaig dedicar al meu pare, que per desgràcia o per sort ja no hi és des de l'1 de juliol del 2018. Vaig començar fent uns dibuixos, sense pretensions, amb una ploma, i es van transformar en les aquarel·les que acompanyen el disc. No sé què passarà en els pròxims dibuixos, potser els faré de marbre...".

Sobre la mort del pare, vol treure-hi una mica de ferro o -pensa qui escriu això- potser fa una crítica encoberta als periodistes que de vegades acabem ficant-nos on no ens demanen: "Mira, quan vegis un avió, pensa en mon pare i ell segur que et tira un Marlboro [somriu]. A casa no hi quebo de tants Marlboro! El meu pare és la clau de girar el taller i l'enclusa i el cop de mall, i enriu-te'n fins que el cor et digui prou... El meu pare fumava tres paquets de tabac diaris. Tenia set o vuit cendrers al taller i podia tenir un cigarro a la boca i estar traient-ne un de la butxaca. Jo dedico el disc al meu pare com ja vaig dedicar *Maria* (Picap, 2002) a la meva mare i totes les mares com ella. Després del passatge pel desert, també tocava dedicar una obra al meu pare i als que encara queden, de pares com el pare".

I un últim avís per a navegants: "Sentir les noves cançons no us costarà pas gaire, escoltareu les pistes del que faig...". **Puntí**, aquest cop, les va gravar ell sol, tot i que els músics diu que han anat passant i que la seva mare li ha fet de productora un altre cop. La qüestió és que **Adrià Puntí**, a més de viure, continua treballant per la seva "obra simfònica" i la seva pel·lícula.